

นิทานก่อนนอนเกี่ยวกับความรักของพ่อ : ฤกษ์เกิดแดด

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีครอบครัวเล็ก ๆ ครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ท่ามกลางดินแดนหิมะที่หนาวเหน็บ

โยฮัน แคทยา และเจ้าหนูเอคินเป็นพ่อแม่ลูกชาน้ำแข็งที่อาศัยอยู่ในบ้านน้ำแข็งหลังเล็ก ๆ หลังจากนั้น แม้ว่าผู้คนชาน้ำแข็งจะคุ้นเคยกับความโหดร้ายของอากาศหนาวในแถบขั้วโลกเป็นอย่างดี แต่สำหรับปีนี้ ทั้งกองไฟกองเล็ก ๆ ที่ให้ความอบอุ่นอยู่ภายในบ้าน เสื่อกันหนาวหนาหนักที่พวกเขากำลังสวมใส่กันอยู่ หรือแม้แต่ผ้าคลุมขนสัตว์ที่พวกเขาใช้ให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ไม่อาจต้านทานความหนาวติดลบของอากาศภายนอกบ้านเอาไว้ได้

พายุหิมะที่พัดกระหน่ำทั้งกลางวันกลางคืน ทำให้โยฮันซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวบอกภรรยาและลูกชายว่า เขาคงจะต้องออกไปนำเอาความอบอุ่นจากแสงอาทิตย์ที่ส่องสว่างอยู่ในดินแดนทางตอนใต้ มาใช้ต่อสู้กับความหนาวที่เย็นยะเยือกจากพายุหิมะในครั้งนี้ โยฮันขอให้แคทยาช่วยเย็บถุงเก็บแดดจากหนังของแมวน้ำที่พวกเขาสะสมกันเอาไว้ และเขาบอกกับเจ้าหนูเอคินที่นั่งตาแดงด้วยความเป็นห่วงพ่อว่า เขาจะกลับมาอย่างปลอดภัยพร้อมกับแสงแดดและความอบอุ่น

วันรุ่งขึ้น โยฮันหยิบกิ่งไม้ที่ผูกติดกับถุงเก็บแดดชิ้นพาดบ่า แล้วเริ่มออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังดินแดนทางตอนใต้ ตั้งแต่เช้าตรู่ แม้พายุหิมะในขณะนั้นจะสงบนิ่ง แต่เพียงก้าวแรกที่โยฮันย่างออกจากบ้าน สายลมหนาวบาง ๆ ก็พัดเอาความหนาวเย็นมาปะทะกับตัวเขาจนเขารู้สึกปวดขาไปทั้งตัว โยฮันกัดฟันทนและยึดเอาความรักที่เขามีต่อลูกและภรรยาเป็นพลังในการต่อสู้กับความหนาวเย็นที่อยู่เบื้องหน้า

โยฮันก้าวอย่างทีละก้าวด้วยความระมัดระวัง ความลื่นของพื้นหิมะที่เย็นจัดจนกลายเป็นน้ำแข็ง อาจทำให้เขาหกล้มจนเกิดอันตรายได้ตลอดเวลา โยฮันพยายามควบคุมสติของตัวเอง และค่อย ๆ ย่ำเท้าไปอย่างช้า ๆ ทีละก้าว เขาเดินทางโดยไม่มีหยุดพัก ข้ามเนินเขาหิมะไปที่ละลูก และเมื่อเขาเดินทางมาถึงกลางหุบเขาลูกสุดท้าย พายุหิมะก็ค่อย ๆ โปรงปรายลงมาจากฟ้าแลดูคล้ายกับขนนกบางเบาที่ปลิวปลิวลงมาพร้อมกับความหนาวเย็นทันใดนั้นเอง สายลมวูบใหญ่ก็พัดเข้ามาปะทะกับร่างของโยฮันจนเขารู้สึกปวดไปถึงขั้วกระดูก มันปั่นความหนาวเหน็บที่เสียดแทงไปทรวงูมขน โยฮันรู้ในทันทีว่า นี่ไม่ใช่ความหนาวเย็นของสายลมหนาวธรรมดา ๆ แต่มันเป็นความเย็นเยือกที่มาพร้อมกับปีศาจในตำนานที่ชาน้ำแข็งทุกคนรู้จักกันดี และก่อนที่โยฮันจะหันตั้งตัว ราซินีหิมะก็ปรากฏกายขึ้น

โยฮันรู้สึกกลัวเลือดในตัวของเขา กำลังจะกลายเป็นน้ำแข็ง ความหนาวเย็นที่แผ่ซ่านออกมาจากตัวของราซินีหิมะทำให้ร่างกายทุก ๆ ส่วนของโยฮันสั่นสะท้านจนเกินกว่าที่จะควบคุมเอาไว้ได้ โยฮันนึกถึงเจ้าหนูเอคินที่กำลังตั้งตารอเขาอยู่ด้วยความหวัง ดังนั้น โยฮันจึงรวบรวมพลังครั้งสุดท้ายและพูดกับราซินีหิมะอย่างหนักแน่นด้วยแววตาของคนที่เห็นพ้อว่า เขาจะตายไม่ได้!

ราซินีหิมะรู้สึกพิศวงต่อความมุ่งมั่นในการมีชีวิตอยู่ของชายผู้เป็นพ่อ เมื่อเธอทราบว่ายโฮฮันกำลังจะเดินทางไปยังดินแดนทางตอนใต้เพื่อเก็บแดดกลับมาฝากลูกชายตัวน้อย นางจึงขอให้โยฮันปันแสงแดดส่วนหนึ่งที่เก็บมาได้ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการมีชีวิตในครั้งนี้ โยฮันสัญญาว่าเขาจะกลับมาพร้อมกับแสงแดดเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับการมีชีวิตอยู่ และแล้ว ร่างของราซินีหิมะก็ค่อย ๆ เลือนหายไป

โยฮันทรุดตัวลงนั่งด้วยความเหนื่อยอ่อน เพียงข้ามหุบเขาขึ้นไป เขาก็จะเดินทางไปถึงสุดเขตดินแดนน้ำแข็งซึ่งติดต่อกับมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ โยฮันพยายามที่จะลุกขึ้นยืนเพื่อที่จะเดินทางต่อไป แต่ด้วยความอ่อนล้าของร่างกายและความหนาวเย็นของอากาศ ร่างกายของโยฮันจึงถึงขีดสุด เขาไม่อาจที่จะเดินทางต่อไปได้อีกแล้ว โชคดีที่ในหุบเขาแห่งนั้นเป็นที่พำนักของหมีขั้วโลกพ่อแม่ลูก พ่อหมีเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่ตอนที่โยฮันประกาศว่าเขาจะตายไม่ได้ ด้วยหัวอกของผู้ที่เป็นพ่อเหมือน ๆ กัน พ่อหมีจึงออกมาจากที่จำศีล และรับอาสาพาโยฮันไปส่งที่สุทธเขตของดินแดนน้ำแข็ง โดยพ่อหมีมีข้อแม้เพียงอย่างเดียวคือมันอยากขอปันแสงแดดสักส่วนหนึ่ง เพื่อให้ลูกของมันได้ใช้คลายหนาวลงไปบ้าง ซึ่งแน่นอนว่า โยฮันยินดีที่จะทำเช่นนั้น

เมื่อโยฮันชี้หลังพ่อหมีมาถึงสุดเขตของดินแดนน้ำแข็ง อุปสรรคอย่างสุดท้ายที่โยฮันต้องฝ่าฟันไปให้ได้ก็คือการเดินทางข้ามมหาสมุทรไปยังดินแดนทางตอนใต้ พ่อหมีช่วยโยฮันคิดหาวิธีข้ามฝั่ง โดยมันบอกให้โยฮันขึ้นไปนั่งบนก้อนน้ำแข็งขนาดยักษ์ที่ลอยอยู่ใกล้ ๆ กับชายฝั่ง จากนั้น มันก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้พ่อนกเพนกวินทั้งหลายฟัง และขอร้องให้พ่อนกเหล่านั้นช่วยกันว่ายน้ำและผลักก้อนน้ำแข็งไปยังดินแดนทางตอนใต้ แน่นอน...ข้อแม้เพียงอย่างเดียวที่พ่อนกทั้งหลายต้องการก็คือ พวกมันอยากให้โยฮันปันแสงแดดที่เก็บมาได้ให้กับลูก ๆ ของพวกมันบ้าง และโยฮันก็รับปากที่จะทำเช่นนั้น

โยฮันเดินทางไปพร้อมกับก้อนน้ำแข็งจนถึงดินแดนแห่งแสงแดดในเช้าวันรุ่งขึ้น ทันทีที่ดวงอาทิตย์โผล่พ้นจากขอบฟ้า ความอบอุ่นก็ค่อย ๆ ทำให้ร่างกายที่อ่อนล้าของโยฮันมีพลังเพิ่มขึ้นทีละน้อย โยฮันเริ่มต้นเก็บแสงแดดใส่เข้าไปในถุงหนังแมวน้ำ โดยเลือกเฉพาะแสงแดดที่อุ่นสบายเท่านั้น และเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าในตอนเย็น ถุงเก็บแดดของโยฮันก็อัดแน่นไปด้วยแสงแดดอุ่น ๆ จนถุงมีขนาดพอ ๆ กับลูกบอลขนาดเท่าเดียว เช้าวันรุ่งขึ้น โยฮันเดินทางกลับมาถึงดินแดนน้ำแข็งอีกครั้ง ลูกนกเพนกวินส่งเสียงร้องกึกก้องเมื่อโยฮันนำแสงแดดอุ่น ๆ มาฝากพวกมัน ส่วนครอบครัวหมีก็พากันออกมาจากที่จำศีล เพื่ออาบแสงอาทิตย์อันอบอุ่นที่โยฮันตั้งใจนำมาฝาก สำหรับราชินีหมีก็ได้แต่ยืนหลับตาพริ้มด้วยความอุ่นสบายเมื่อแสงแดดจากดินแดนทางตอนใต้สัมผัสผิวกายที่ไร้สีเลือดของตัวนาง เมื่อโยฮันทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับทุก ๆ คนแล้ว เขาก็ขอตัวและรับนำถุงเก็บแดดมุ่งหน้ากลับบ้านของเขาทันที

เจ้าหนูเอคินเฝ้านับวันคืนให้พ่อกลับมาด้วยความเป็นห่วง ทันทีที่เขาได้ยินเสียงฝีเท้าของพ่อก้าวเข้ามาใกล้ น้ำตาของลูกผู้ชายชาวน้ำแข็งก็ค่อย ๆ เอ่อล้นลงมาที่แก้มสีแดงระเรื่อ เจ้าหนูเอคินเฝ้าเข้ากอดพ่อทันทีที่พ่อก้าวพ้นประตูบ้านเข้ามา ส่วนแคทยาเองก็ดีใจจนแทบจะทำอะไรไม่ถูก โยฮันจู่มือเจ้าหนูเอคินตรงเข้าไปหาแม่ แล้วพ่อแม่ลูกชาวน้ำแข็งก็สวมกอดกันด้วยความรัก

แม้ภายนอกบ้านจะยังคงหนาวเหน็บด้วยเกล็ดหิมะ แต่ภายในบ้านหลังเล็ก ๆ หลังนี้กลับอบอุ่นสบายไปด้วยแสงแดดและไอรักที่ทุก ๆ คนมีให้แก่กัน และแล้ว....นิทานเรื่องนี้ก็จบลงอย่างมีความสุข